

РЕШЕНИЕ

№ 2818

гр. София, 27.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 07.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **11065** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), във връзка с чл. 9б от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ).

Образувано е по жалба на Ф. И. А., ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], с адрес за кореспонденция [населено място], [улица], представлявано от изпълнителния директор В. Д. Г., против Ревизионен акт № СФД21-РД77-70/15.07.2021 г. издаден от Е. К., на длъжност „Началник на отдел“ „Ревизии и събиране на вземания“ (Р.), дирекция „Общински приходи“, възложител на ревизията и В. П. – главен инспектор в отдел Р., ръководител на ревизията, потвърден с Решение № СОА21-РД-28-37/05.10.2021 г. на кмета на Столична община.

С доводи за материална незаконосъобразност, допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и несъответствие с целта на закона, с жалбата се иска отмяна на процесния ревизионен акт. В съдебно заседание жалбоподателят не е представляван, като излага доводи по същество в депозирано писмено становище. Прави възражение за прекомерност на евентуално претендираното от ответника адвокатско възнаграждение. Не претендира разноски.

Ответникът – кмет на Столична община, представляван от юрисконсулт Д. моли жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско

възнаграждение.

СГП, редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище в производството.

Административен съд София – град, след като обсъди оплакванията в жалбата, събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, и като направи служебна проверка за законосъобразност на акта съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК, намира следното:

Ревизионното производство е започнало със Заповед за възлагане на ревизия рег. № СФД21-РД01-46/05.04.2021 г., издадена от Е. К., връчена на 07.04.2021 г. на пълномощник на дружеството. Ревизията е възложена с цел установяване на задължения за данък върху недвижими имоти и такса битови отпадъци, за периодите от 01.01.2019 г. до 31.12.2020 г. Обект на ревизията са недвижимите нежилищни имоти, притежавани от дружеството, находящи се на територията на Столична община, район „М.“.

В хода на ревизионното производство е изготвен Ревизионен доклад рег. № СФД21-ТД26-945/21.06.2021 г., подписан от ревизиращият екип, връчен на пълномощник на дружеството на 24.06.2021 г. Срещу ревизионния доклад не е подавано възражение.

В хода на ревизията са извършени поредица от процесуални действия от ревизиращия екип, с цел установяване и изясняване на относимите факти и обстоятелства от значение за установяване и събиране на публичните общински вземания, изискани са и са представени документи и писмени обяснения от задълженото лице, както и от районен отдел към дирекция „Общински приходи“ към СО, в който се намират по местонахождение притежаваните от дружеството недвижими имоти.

Ревизията е приключила с издаването на ревизионен акт № СФД21-РД77-70/15.07.2021 г., издаден от Е. К. на длъжност „началник отдел“ в отдел Р. към дирекция „Общински приходи“ при СО, определен за орган по приходите да упражнява компетентността по възлагане на ревизии със заповед № СОА20-РД09-1072/15.01.2020 г. и Разпореждане рег. № СФР20-ВК66-16/16.01.2020 г., и В. П. на длъжност „главен инспектор“ в отдел Р. към дирекция ОП на СО, определен за орган по приходите със заповед № СОА20-РД09-1072/15.01.2020 г. – ръководител на ревизията.

Установено е, че процесните имоти са класифицирани като инвестиционни имоти във финансовите отчети на дружеството, които са изготвят в съответствие с международните стандарти за финансово отчитане. За тези имоти – УПИ и сграда, дружеството е сключило договор за финансов лизинг на 24.11.2014 г. и е отписало от баланса си тези активи.

За периода 01.01.2019 г. до 31.12.2020 г. за недвижимите нежилищни имоти, находящи се в [населено място], район „М.“, [улица], представляващи търговска и офис сграда с подземни гаражи „Б. Бизнес тауър“ и земя с площ б 391 кв.м. е

определена основа за облагане с данък недвижими имоти и такса за битови отпадъци, данъчната оценка на имотите е съгласно приложение № 2 ЗМДТ. За ревизираните периоди дружеството е подавало декларации на основание чл. 23, ал. 1 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от СО (НОАМТЦУПСО), за вида и броя на съдовете за съхраняване на битови отпадъци, които ще се използват през съответната година, поради което ТБО е определена по реда на чл. 22, т. 1 на основание чл. 23, ал. 3 и ал. 4 от Наредбата.

С ревизионния акт са установени задължения както следва: за ДНИ за 2019 г. в размер на 54 077,28 лв. главница и лихва в размер на 10 259,67 лв., за ДНИ за 2020 г. в размер на 53 802,84 лв. главница и 4 730,16 лв. лихва; за ТБО за 2019 г. в размер на 116 704,87 лв. главница и лихва в размер на 22 635,87 лв.; за ТБО за 2020 г. в размер на 116 119,39 лв. главница и 10 249,16 лв. лихва или общо за 2019 г. и 2020 г. за ДНИ и ТБО в размер на 388 579,24 лв. Начислените суми за данък върху недвижимите имоти са на база 1,875 % върху данъчната оценка на имота съгласно чл. 15 от Наредбата за определяне на размера на местните данъци, приета с Решение № 83 по протокол № 7 от 28.02.2008 г. на Столичен общински съвет. Начислените суми за такса битов отпадък са определени по реда на чл. 66, ал. 1 от ЗМДТ и по реда на чл. 22 от Наредба за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от СО. Прието е, че за ревизирания период дружеството има качеството на данъчно задължено лице, тъй като е собственик на имота.

В хода на ревизионното производство дружеството е депозирало писмени обяснения, в които е било отбелязано, че на 24.11.2014 г. дружеството е сключило договор за финансов лизинг на недвижим имот, находящ се в [населено място], [улица]. Съгласно приложимите счетоводни стандарти и законодателство, дружеството е отписало от баланса актива, обект на договора. Съгласно изискванията на М. 17, правата за разпореждане с актива се прехвърлят от лизингодателя върху лизингополучателя в случаите, в които лизингополучателят понася съществени рискове и възнаграждения от собствеността на наетия актив. Активът се завежда в баланса на лизингополучателя и се отписва от баланса на лизингодателя. Считано от 24.11.2014 г. отчетната стойност на недвижимия имот е 0,00 лв.

По отношение така направените обяснения, ревизиращият екип е приел, че съгласно определението, дадено в §4 на „М. 17 – Лизинг“, финансовият лизинг е лизингов договор, при който по същество се прехвърлят всички рискове и изгоди, произтичащи от собствеността върху даден актив. В края на договора правото на собственост може да бъде или да не бъде прехвърлено. Съгласно §36 на М. 17 лизингодателите трябва да признават активите, държани по силата на договор за финансов лизинг, в своите отчети за финансово състояние и да ги представят като вземане, чиято сума е равна на нетната инвестиция в лизинговия договор. Прието е, че съгласно чл. 11, ал. 1 ЗМДТ, данъчно задължени са лица са собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти. Данъчно задължени са юридическите собственици на активите, а конкретно при недвижими имоти – и ползвателите при учредено вещно право на ползване, независимо от това в кое счетоводство е признат активът. Тъй като при финансов лизинг собствеността би могла да се прехвърли, но към края на срока, то данъчно

задължен по ЗМДТ е лизингодателят – собственик.

Ревизионният акт е обжалван с жалба по административен ред пред кмета на СО, който с Решение № СОА21-РД28-37/05.10.2021 г. го е потвърдил. Решението е връчено на 12.10.2021 г. на пълномощник на дружеството.

В хода на съдебното производство е допусната и приета съдебно-счетоводна експертиза. В отговор на поставените въпроси, вещото лице е посочило, че сумите, преведени от Ф. И. А. са разнесени за погасяване на задължения по РА СФР20-РД77-46. Няма погасяване на задълженията на дружеството за суми, начислени по РА № СФД 21-РД77-70/15.07.2021 г. Посочено е, че сумите са разнесени по най-старото задължение, и не всички плащания са разнесени по избрания вид от задълженото лице. Заявени от жалбоподателя суми за погасяване са главница ДНИ за сумата от 22 000,00 лв. ДНИ СФР20-РД77 сумата от 284 434,41 лв. М189 59 сумата от 59 291,48 лв. Погасени от ОП район М. са следните суми: РА СФР17-РД77-58_15, код 2100865 /ДНИ разнасяне на лихви/ – 8 748,55 лв.; РА СФР20-РД77-46_15, код 2100803 /ДНИ разнасяне на минал период/ 196 958,12 лв.; РА СФР20-РД77-46_15, код 2400803 /ТБО разнасяне за минал период/ 63 638,88 лв.; РА СФР20-РД77-46_15, код 2400865 /ТБО разнасяне на лихви/ 30 000,00 лв. Отбелязано е прихващане по СФР17-РД77-58_15 от 2100 /ДНИ/ в 2400 /ТБО/ 2203 598,46 лв. Вещото лице е посочило, че на 14.06.2021 г. Ф. И. А. превело на СО район М. по код 442100, с основание м189 ДНИ сумата от 7 097,16 лв. По партидата в ОП М. направено плащане на П./14.06.2021 г. по СФР20-РД77-46_15, код на плащане 2100803 /ДНИ разнасяне на минал период/ - 7 097,16 лв.

На 12.07.2021 г. Ф. И. А. превело на СО р-н М. по код 442100, с основание ДНИ М189 сумата от 47 097,16 лв. По партидата в ОП М. е направено плащане на П./12.07.2021 г. по СФР20-РД77-46_15, код на плащане 2100803 /ДНИ разнасяне на минал период/ 47 097,16 лв.

На 12.07.2021 г. Ф. И. А. е превело на СО р-н М. по код 442100 с основание ДНИ м189 сумата от 5 097,16 лв. По партидата в ОП М. е направено плащане на П./12.07.2021 г. по СФР20-РД77-46_15, код на плащане 2100803 /ДНИ разнасяне на минал период/ - 5 097,16 лв.

Вещото лице е направило заключение, че при направените осчетоводявания и олихвявания не е открито двойно начисляване на лихви. По определеното задължение по РА № СФД 21-РД77-70/15.07.2021 г. лихвата начислена в него е до датата на съставянето на ревизионния акт – 15.07.2021 г. За периода от 13.03.2020 г. до 24.03.2020 г. е начислявана лихва както следва: ДНИ 2019 г. – 54 077,28 лв. е начислена сума за 12 дни, в размер на 180,26 лв. и ТБО за 2019 г. 116 704,87 лв. е начислена сума за 12 дни в размер на 389,01 лв.

Вещото лице е посочило, че с П./12.01.2021 г. по РА СФР17-РД77-58_15, код на плащане 2100865 /ДНИ разнасяне на лихви/ - 8748,55 лв. При направените прихващания по стари задължения не е указано каква част от прихванатите суми са за лихва и каква част за дължими главници. По РА СФД21-РД77-70/15.07.2021 г. не са

разнасяни погасявания на задължения по просрочените лихви.

Вещото лице е посочило, че ако се приеме, че при така направеното разнасяне на плащанията от Ф. И. А. и последващите прихващания са спазени нормите на българското законодателство, то задълженията по РА № СФД21-РД77-70/15.07.2021 г. са начислени правилно.

В изготвеното допълнително заключение, по възложените задачи, вещото лице е приело, че сумите, преведени от Ф. И. А. са разнесени за погасяване на задължения по РА № СФР20-РД77-46, поради което няма погасяване на задълженията на дружеството за суми, начислени по РА № СФД21-РД77-70/15.07.2021 г. Посочено е също така, че ако се счете за законосъобразно внесените от дружеството суми да погасяват само избраните от него задължения, то може да се приеме, че прихващането по СФР17-РД77-58_15 от 2100 /ДНИ/ в 2400 /ТБО/ 203 598,46 лв. на четирите платени от дружеството суми (три суми по 52 000 лв. и сума от 47 000 лв.) и разнасянето на същите суми за ТБО за минал период е причина за липсата на погасяване на суми, които са за задължения по процесния РА.

При изложената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършват от служители на общинската администрация по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. Обжалването на свързаните с тях актове се извършва по същия ред по аргумент от разпоредбата на чл. 4, ал. 1 от ЗМДТ. От своя страна, съгласно чл. 4, ал. 3 от ЗМДТ, в производствата по, ал. 1 служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите, а в производствата по обезпечаване на данъчни задължения - на публични изпълнители. Служителите по, ал. 3 се определят със заповед на Кмета на общината. В съответствие с разпоредбата на чл. 4, ал. 5 от ЗМДТ, кметът на общината упражнява правомощията на решаващ орган по чл. 152, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, а ръководителят на звеното за местни приходи в съответната община - на териториален директор на Националната агенция за приходите.

Съгласно чл. 110, ал. 2 от ДОПК, ревизията е съвкупност от действия на органите по приходите, насочени към установяване на задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски, а проверката е съвкупност от действия на органите по приходите относно спазването на данъчното и осигурителното законодателство. С проверка могат да се установяват определени факти и обстоятелства от значение за задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски. С проверка не се установяват задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски на проверяваното лице - аргумент от алинея трета на чл. 110 от ДОПК /като в правомощията на органа е да избере един от способите за контрол по постъпило искане за прихващане или възстановяване - или ревизия, или проверка.

При проверката законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, съдът следва да извърши преценка дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалноправните и материалноправните разпоредби при

издаването му - това са така наречените условия за редовно действие на ревизионния акт, залегнали в разпоредбата на чл. 160, ал. 2 ДОПК.

Обжалваният Ревизионен акт, изх. № СФД21-РД77-70/15.7.2021 г. е издаден от компетентни органи - това е от Е. К., на длъжност „Началник на отдел“ „Ревизии и събиране на вземания“ (Р.), дирекция „Общински приходи“, възложител на ревизията и В. П. – главен инспектор в отдел Р., ръководител на ревизията. Между страните няма спор, а и от приложените по делото писмени доказателства (Заповед № СОА20-РД15-363/8.1.2020 г. /л. 126/, Заповед № СОА20-РД09-1072/15.1.2020 г. /л. 127/ Разпореждане № СО/ОД20-ВК66-16/16.1.2020 г. /л. 129/, Заповед № СОА20-РД15-369/08.01.2020 г. /л. 130/) се установява, че Е. К. е заемал длъжността - „Началник на отдел“ „Ревизии и събиране на вземания“ (Р.), дирекция „Общински приходи“, а В. П. – главен инспектор в отдел Р..

Настоящият съдебен състав намира, че ревизионният акт е издаден от органи по приходите, посочени в нормата на чл. 119, ал. 1 от ДОПК, в сила от 1.1.2013 година - органът, възложил ревизията и органът по приходите, определен за ръководител на ревизията. Безспорно тази промяна в органите, които могат да издават ревизионен акт водят и до промяна в самия ред за издаване на акта, както и до промяна в самата процедура по издаване на РА. Измененията на чл. 119 от ДОПК, са в сила от 1.1.2013 година и засягат само и единствено образуваните след тази дата ревизионни производства. Ревизионното производство се образува с издаването на заповедта за възлагане на ревизия /аргумент от разпоредбата на чл. 112, ал. 1 от ДОПК/. В конкретния случай, ревизионното производство е образувано на дата 5.4.2021 г. - след влизане в сила на цитираното изменение на нормата на чл. 119, ал. 1 от ДОПК и същото е приключило по реда на измененията, цитирани в тази правна норма, което обуславя и издаването на РА от компетентни органи по смисъла на сочената разпоредба. Настоящият съдебен състав намира, че ревизионният акт е издаден от органи по приходите, посочени в нормата на чл. 119, ал. 1 от ДОПК, в сила от 1.1.2013 година - органът, възложил ревизията и органът по приходите, определен за ръководител на ревизията. В конкретния случай, ревизионното производство е образувано на дата 5.4.2021 година с издаване на първата ЗВР - след влизане в сила на цитираното изменение на нормата на чл. 119, ла.1 от ДОПК и същото е приключило по реда на измененията, цитирани в тази правна норма, което обуславя и издаването на РА от компетентни органи по смисъла на сочената разпоредба.

Ревизионният акт е издаден в писмена форма и съдържа предвидените в чл. 120, ал. 1 ДОПК задължителни реквизити - името и длъжността на органа, който го издава, номер и дата, данни за ревизираното лице, обхвата на ревизията, извършените действия в ревизионното производство, мотиви за издаването му, разпоредителна част, в която са определени задълженията на ревизираното лице, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва, подпис на органа по приходите, който го е издал. Към ревизионния акт е приложен ревизионен доклад, който е вътрешно служебен акт. Ревизионният доклад е подписан от всички органи, които са участвали в ревизионното производство. В ТР № 5/22.06.2015 година на ВАС е посочено, че „макар че ревизионният доклад е основен акт във фазата на извършване на ревизионното

производство, той е процесуален акт по смисъла на чл. 21, ал. 5 АПК. Независимо че разпоредбата на чл. 120, ал. 2, изр. първо от ДОПК сочи, че той се прилага към ревизионния акт и е неразделна част от него, то от това не следва, че законодателят е предвидил изискване волята на издателя на ревизионния акт да се наслагва върху волята на съставителите на ревизионния доклад и в тази кумулативност на двете волеизявления да се упражнява съвместна компетентност за издаването на ревизионния акт“.

Връчването на ЗВР, РД и РА е станало при спазване на разпоредбата на чл. 29, ал. 6 от ДОПК, според която съобщенията се връчват на лицето, негов представител или пълномощник, член на орган на управление или на негов служител, определен да получава книжа или съобщения. В конкретната хипотеза всички актове и съобщения са връчени на пълномощник на ревизионния данъчен субект – Т. П.. С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че при връчване на актовете и съобщенията, издадени от органите по приходите в хода на ревизионното производство не са допуснати съществени нарушения, които са ограничили както правото на участие на ревизираното лице в производството, така и правото му на защита, и по никакъв начин не може да се говори за нищожен ревизионен акт.

При издаване на ревизионния акт са спазени материално- правните разпоредби на ЗМДТ и Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община, приета от СОС.

Правната регламентация на данък недвижимите имоти се намира в чл. 4 и сл. от ЗМДТ. Размерът на данъка се определя от служители на общинската администрация /чл. 4, ал. 1 от ЗМДТ/, които имат правата и задълженията на органи по приходите /чл. 4, ал. 3 от ЗМДТ/ въз основа на подадена от данъчния субект декларация. Основа за изчисляване размера на данъка, е данъчната оценка на имота. В чл. 10 от ЗМДТ е посочено, че с данък върху недвижимите имоти се облагат разположените на територията на страната сгради и поземлени имоти в строителните граници на населените места и селищните образувания, както и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по чл. 8, т. 1 от Закона за устройство на територията и след промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон. В чл. 11 от ЗМДТ са визирани данъчно-задължените лица и това са собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти. В алинея втора е доуточнено, че собственикът на сграда, построена върху държавен или общински поземлен имот, е данъчно задължен и за този имот или съответната част от него, а при учредено вещно право на ползване данъчно задължен е ползвателят. Не се облагат с данък поземлените имоти, заети от улици, пътища от републиканската и общинската пътни мрежи и железопътната мрежа, до ограничителните строителни линии, както и поземлените имоти, заети от водни обекти, държавна и общинска собственост, земеделските земи и горите, с изключение на застроените земи - за действително застроената площ и прилежащия / терен, недвижимите имоти с данъчна оценка до 1680 лв. включително. В чл. 13 от ЗМДТ изрично е

посочено, че данъкът се заплаща независимо дали недвижимите имоти се използват или не. По аргумент от чл. 14, ал. 1 от ЗМДТ за новопостроените или придобитите по друг начин имоти собственикът, съответно носителят на ограниченото вещно право, уведомява за това писмено в 2-месечен срок общината по местонахождението на имота, като подава данъчна декларация за облагане с годишен данък върху недвижимите имоти, а когато собственикът, съответно носителят на ограниченото вещно право, е предприятие, в декларацията по, ал. 1 се посочва и отчетната стойност и други обстоятелства, имащи значение за определянето на данъка. В чл. 14, ал. 3 от ЗМДТ при промяна на някое обстоятелство, което има значение за определяне на данъка, данъчно задължените лица уведомяват общината по реда и в срока по, ал. 1 с подаване на нова декларация. Чл. 19 от ЗМДТ регламентира определянето на данъка- Данъкът се определя върху данъчната оценка на недвижимите имоти по чл. 10, ал. 1 към 1 януари на годината, за която се дължи и се съобщава на лицата до 1 март на същата година, а при промяна на данъчната оценка на имота през годината данъкът се определя върху новата оценка от месеца, следващ месеца на промяната. В случаите на промяна от общинските съвети на границите на зоните в населените места и категориите на вилните зони или на населените места данъкът се определя върху новата данъчна оценка от 1 януари на следващата година. По силата на алинея четвърта на чл. 19 от ЗМДТ алинея 3, изречение първо не се прилага за нежилищните имоти, които са собственост на предприятията или върху които им е учредено ограничено вещно право на ползване. Чл. 20 от ЗМДТ сочи, че данъчната оценка на недвижимите имоти на гражданите се определя от служител на общинската администрация по норми съгласно приложение № 2 в зависимост от вида на имота, местонахождението, площта, конструкцията и овехтяването и се съобщава на данъчно задължените лица. В чл. 21 от ЗМДТ е регламентарано, че данъчната оценка на недвижимите имоти на предприятията, е по-високата между отчетната им стойност и данъчната оценка съгласно приложение № 2, а за жилищните имоти - данъчната им оценка съгласно приложение № 2. При липса на счетоводни данни данъчната оценка се определя от служител на общинската администрация за сметка на данъчно задълженото лице. Данъчната оценка се определя от служител на общинската администрация и при наличие на счетоводни данни, определени в нарушение на приложимото счетоводно законодателство. Определянето на данъчната оценка се извършва по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс. По силата на чл. 28 от ЗМДТ данъкът върху недвижимите имоти се плаща на две равни вноски в следните срокове: до 30 юни и до 31 октомври на годината, за която е дължим, а на предплатилите до 30 април за цялата година се прави отстъпка 5 на сто. При прехвърляне на недвижим имот или при учредяване на вещни права върху недвижим имот дължимият до прехвърлянето/учредяването данък, включително за месеца на прехвърлянето/учредяването, се заплаща от прехвърлителя/учредителя преди прехвърлянето/ учредяването. Данъкът върху недвижимите имоти постъпва в приход на бюджета на общината, на територията на която се намира имотът. Данъкът, дължим от концесионера за имот, разположен на територията на повече от една община, постъпва в

приход на общината, на чиято територия е по-голямата част от имота.

Данък върху недвижимите имоти е публично държавно вземане и неговата законоустановеност е регламентирана в чл. 60 от Конституцията.

В конкретния случай от доказателствата по делото е видно, че дружеството - жалбоподател притежава нежилищен недвижим, находящ се в [населено място], [улица] на тази плоскост е данъчно задължено лице за притежавания от него недвижими имот. По отношение договора за финансов лизинг, съдът намира мотивите на ревизиращия екип за правилни и наличието на такъв договор не води до промяна на данъчнозадълженото лице.

Видно от финансовите отчети на дружеството, които се изготвят в съответствие с Международните стандарти за финансово отчитане, процесния имот е класифициран като инвестиционен. Този актив е отписан от баланса на дружеството, считано от 24.11.2014 г. и са заведени в счетоводството с нулева отчетна стойност, поради обстоятелството, че са обект на финансов лизинг. В отчета на дружеството лизингодател са отписани отчетните стойности на посочените активи – земя и сграда, предмет на договора за финансов лизинг и са заведени в отчета на дружеството лизингополучател.

Съгласно изискванията на МСФО, правата за разпореждане с актива се прехвърлят от лизингодателя върху лизингополучателя в случаите, в които лизингополучателят понася съществените рискове и възнаграждения от собствеността на наетия актив. Активът се завежда в баланса на лизингополучателя и се отписва от баланса на лизингодателя. В тази връзка инвестиционният имот се отписва от баланса на предприятието при продажба или при отдаване за финансов лизинг.

В конкретния случай, ревизираното дружество има сключен договор за финансов лизинг и предприятието прилага МСС17 Лизинг. Съгласно определението, дадено §4 на М. 17, финансовият лизинг е лизингов договор, при който по същество се прехвърлят всички рискове и изгоди, произтичащи от собствеността. В края на договора правото на собственост може да бъде прехвърлено или да не бъде прехвърлено. Лизингодателите трябва да признават активите, държани по силата на договор за финансов лизинг, в своите отчети за финансово състояние и да ги представят като вземане, чиято сума е равна на нетната инвестиция в лизинговия договор. Лизингодателят разглежда подлежащото на получаване лизингово плащане като инвестицията и услугите му. Лизингодателят представя във финансовите си отчети договора за финансов лизинг, както следва:

- отчита, като дългосрочно вземане определените в договора наемни плащания, които включват справедливата (продажната) цена на отделния актив и разликата между общата сума на договорените наемни плащания и справедливата цена на отделния актив,, като се отразява като финансови

приходи за бъдещи вземания;

- отписва отдадения актив по неговата балансова стойност;
- отчита в текущия период финансовите приходи за бъдещи периоди пропорционално на относителния дял на получените суми в общата сума на договорените наемни плащания;
- отчита в текущия период финансовите приходи за бъдещи периоди;
- отчита в намаление на вземането по договора получените през срока на договора плащания.

В тази връзка съдът намира за правилно определена данъчната оценка съгласно приложение № 2 от ЗМДТ за данъчна основа за облагане. Всъщност по отношение на това между страните не се спори. Не се спори и по отношение основанието за определяне на ДНИ. По отношение определената такса битови отпадъци, страните също не спорят, като няма съмнение, че СО е предоставяла услугата по отношение имота на жалбоподателя. В тази връзка са представени доказателства и съдът преценява това обстоятелство като безспорно. Начислените суми за данък върху недвижимите имоти са на база 1,875 % върху данъчната оценка на имота съгласно чл. 15 от Наредбата за определяне на размера на местните данъци, приета с Решение № 83 по протокол № 7 от 28.02.2008 г. на Столичен общински съвет. Начислените суми за такса битов отпадък са определени по реда на чл. 66, ал. 1 от ЗМДТ и по реда на чл. 22 от Наредба за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от СО.

Основното възражение на жалбоподателя касае обстоятелството, че дружеството е извършвало плащания, но те не са били отнесени към ДНИ и ТБО за процесния имот през ревизираните периоди, а с тях са били погасявани задължения за предходни периоди, които не се обхващали от РА.

Това възражение съдът преценява като неоснователно с оглед действащото законодателство и по конкретно нормата на чл. 169, ал. 3а от ДОПК.

Съгласно чл. 169, ал. 3 от ДОПК при наличие на няколко публични вземания, които длъжникът не е в състояние да погаси едновременно до започване на принудителното им събиране, той може да заяви кое от тях погасява пред съответния компетентен орган. Ако не е заявил това, те се погасяват съразмерно. Според ал. 3а до заявяването им за принудително събиране задълженията за съответния вид, установявани от общините, се погасяват по реда на възникването им, а когато се отнасят за една и съща година, лицето има право да заяви кое от тях погасява. Законодателят е определил редът за погасяване на общинските вземания да се поставя в зависимост от реда на възникването им, като се започва от най-старото вземане от съответния вид. Под „съответен вид“ се имат предвид отделните видове задължения по чл. 1, ал. 1 и чл. 6 ал. 1 ЗМДТ. Следва да се подчертае, че разпоредбата на ал. 3а е

специална по отношение на ал. 3 и се отнася до установени от общините задължения и позволява посочване от длъжника кои задължения погасява, само ако няма по-стари задължения, както е в случая. Лицето може да избере кой вид задължение да погаси, например данък върху недвижим имот, данък върху превозните средства, такса битов отпадък или друго задължение, но не и кое конкретно задължение (за кой период) от съответния вид.

Публичните задължения за местни данъци и такси възникват по силата на материалния закон – ЗМДТ, в сроковете за внасяне, определени в същия закон, а не с издаване на акта за установяването им. В чл. 168, ал. 3а Д. законът не прави разграничение по отношение на начина на установяване на отделните видове задължения, установявани от общините. В конкретния случай за поредността на погасяване на задълженията на лицето към общината не е от значение дали част от тях са установени с акт за установяване на задължения или ревизионен акт. Съгласно цитираната разпоредба лицето няма възможност да избира определени задължения от съответния вид, които да погаси, преди останалите от същия вид. В този смисъл не може да се посочи за погасяване задълженията, установени с конкретен акт за установяване на задължения/ревизионен акт, ако има непогасени задължения от същия вид с по-ранна дата на възникване.

По тези съображения съдът намира, че издадения ревизионен акт е законосъобразен, като не са налице отменителни основания по чл. 146, т. 1-5 АПК. При този изход на спора и с оглед изложеното, съдът намира, че издаденият ревизионен акт е законосъобразен, а жалбата срещу него е неоснователна. Не са допуснати твърдените от жалбоподателя процесуални нарушения, като РА е издаден в съответствие с материалния закон.

При това положение, основателна се явява претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 161, ал. 1, изр. 3 от ДОПК, вр. чл. 8, ал. 1, т. 5 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в размер на 3530 лв. плюс 1 % за горницата над 100 000 (равен на 2885,79 лв.) или в общ размер на 6 415,79 лв.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение, 21 състав:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на Ф. И. А., ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], с адрес за кореспонденция [населено място], [улица], представлявано от изпълнителния директор В. Д. Г., против Ревизионен акт № СФД21-РД77-70/15.07.2021 г. издаден от Е. К., на длъжност „Началник на отдел“ „Ревизии и събиране на вземания“ (Р.), дирекция „Общински приходи“, възложител на ревизията и В. П. – главен инспектор в отдел Р., ръководител на ревизията, потвърден с Решение №

СОА21-РД-28-37/05.10.2021 г. на кмета на Столична община.

ОСЪЖДА Ф. И. А., ЕИК[ЕИК] да заплати по сметка на Столична община сума в размер на 6 415,79лв., представляваща разноси за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаване на страните за изготвянето му.

СЪДИЯ: